

Farní list

Září 2020

Milí farníci a všichni spoluobčané a přátelé farnosti Troubska!

Po vynechání vydání informací z počátku léta na jeho sklonku roku 2020, poznamenaného pandemií, se chceme ohlédnout za tímto obdobím. Postupné uvolňování omezení umožnilo v omezené míře prožít tradiční Svatodušní slavnosti s hojnou účastí stárků na bohoslužbě.

Dobrovolnou možnost školní docházky využilo 14 dětí z celé školy, které našly spolu s pedagogy útočiště v prostorách fary a zahrady. Všichni na tyto dny rádi vzpomínají. Památkou zůstávají některé sudy na dešťovou vodu pomalované dětmi. Tradiční táborák na farní zahradě byl signálem, že prázdniny jsou za dveřmi.

Od 1.8.2020 jsem byl navíc ustanoven správcem farnosti Neslovice s farním kostelem Narození Panny Marie a filiálním svatě Kunhuty v obci Hlína.

Plánovaná párty u příležitosti 70. narozenin faráře kvůli zhoršující se stavu pandemie koronaviru byla odložena na Den farnosti.

V minulých dnech se sešly dvě velké akce obce a farnosti. 40. výročí folklorního spolku **Podskalák** a **Den farnosti**. Dějištěm obou se stala farní zahrada a také Bohu díky ideálnímu počasí byly obě velmi zdařilé. Většina občanů a farníků prožila tyto události osobně a je na co vzpomínat a prohlubovat vzájemnou spolupráci. Všem, kteří se jakkoli podíleli na organizaci patří velký dík. Den farnosti, jehož hostem a hlavním celebrantem při mši svaté byl emeritní generální vikář Brněnské diecéze Mons. Jiří Mikulášek, byl příležitostí k doplnění oslav narozenin faráře. Výsledkem toho je, že **farnost Troubsko má o kolečko víc** v podobě pracovního kolečka, na které se mohli zúčastnění podepsat. Zde chci vyslovit **upřímný dík** celé farnosti. Stavebními akcemi tohoto období bylo **zbourání rozpadající se části farní zdi** a její znovupostavení a dobrém základu. Všem, kteří se podíleli brigádnickou prací upřímný dík.

Se začátkem školního roku také přichází zhoršující se situace kolem pandemie koronaviru. S nejistými výhledy však jdeme vstříc Adventu, který je časem Naděje, kterou si nenechme vzít a kterou Vám všem přeji

František Koutný, farář

Jubileum otce Františka

Ve středu 12. srpna oslavil náš otec František významné životní jubileum. Při mši svaté poděkoval Bohu za celý svůj život a po ní se sešel se svými přáteli a s několika farníky.

Obdržel mnoho gratulací, darů a mezi nimi i následující báseň od Minikřemílku:

Náš otec František

Začal advent, začla zima,
přišel k nám František – a to je prima!

Do kostela vždy pospíchá,
každého s radostí uvítá.
A když mše již končí,
se všemi se srdečně loučí.

Svoji službu má moc rád,
se všemi je kamarád.

Vypadá vždy čile, svěží,
přemýšlím, kdy vlastně leží?!
Odpočinku málo má,
pořád něco pořádá.

Relaxuje svojí prací,
za farníky se rád vrací.

Fotí, zpívá, chatuje,
s farníky se raduje.
Všechny děti jménem zná,
rád si s nimi povídá.

Chodí pěkně upravený,
košile má vybělený,
sestra o něj pečuje,
žehlení se věnuje.

Všechno ví a všechno zná,
který žalm se zazpívá,
které čtení následuje,
když mu Jiří asistuje.

V Božím slově pravda je,
František ji zvěstuje.
Mluví spatra, hezky plynne,
je to lepší než-li v kině!

Živým vysíláním se zabývá
a ohlášky nám posílá.
Přidá fotku veselou,
jak jde ježek zahradou.

Faru krásně zvelebil,
občanům všem zpřístupnil,
a když přišel korovir,
roušku rychle nasadil.

Kaple všechny opravil,
a biskupa sem dopravil.
Sláva veliká to byla,
za každého zaplatil čtyři kila.

Roráty nám obnovil,
spáče z postele vypudil,
nové zvony posvětil
a Troubčáky tím probudil.
Tonda, Cilka zvoní čile,
je to ale Bohu milé.

Otce Františka si vážme
a aktivními být se snažme.

Pomáhejme s radostí,
nejen když nás pohostí.

A tak k tomu jubileu,
popřejme mu všichni spolu,
hodně zdraví, mnoho sil,
ať je s námi o to dýl!

o. František s biskupem Wolfgangem Ipoltem při mši svaté pro rodinu

Farní den 2020

V neděli 13. září 2020 se uskutečnil již druhý farní den. Stejně jako minulý rok nám počasí přálo, proto jsme ho mohli prožít na farní zahradě. Program byl zahájen v 10 hodin mší svatou, jejímž hlavním celebrantem byl bývalý generální vikář brněnské diecéze, Mons. Jiří Mikulášek. Při bohoslužbě byli přítomni též stárci z troubského sdružení Podskalák, který v těchto dnech oslavil své 40. výročí. Po mši svaté Podskaláci ještě dodatečně popřáli o. Františkovi k jeho narozeninám. Následně byla možnost oběda v podobě tradičního řízku. Odpolední blok otevřelo něco málo po 14. hodině společenství Minikřemílku, kdy děvčata zazpívala několik písniček od Ztracené kapely. Poté následovalo svědectví otce Františka, který zavzpomínal na své dětství, studium a své kněžské začátky. K vyprávění si přizval i svého mnohaletého přítele otce Jiřího, se kterým mají mnoho společných zážitků. O. František, který letos v srpnu oslavil své 70. narozeniny, si se všemi ještě dodatečně připil a byl mu předán praktický dárek, který jistě najde své využití na farní zahradě.

Naše farnost byla poctěna i návštěvou nového faráře ve Střelcích, o. Stanislava Drobného, který se nám přijel představit. Po pauze na přátelské rozhovory a občerstvení, které bylo po celý den v hojnosti, byl představen plán rekonstrukce našeho farního kostela. Večer byla též možnost letního kina. Letošní farní den se vydařil a děkujeme Pánu Bohu za to, že i v tomto náročném a nejistém roce plném covidu jsme se mohli takto sejít a strávit příjemný den ve farním společenství. Deo gratias!

Přání Podskaláků pro o. Františka

Roznesla se zpráva kolem, hlavou kroutí krk,
že ve Farnosti Troubské právě farářuje Frk.
Chodí prý Troubskem, všechny zdraví,
nikdo neví zda je pravý.
Kdo však jiný bez bázně a bez hany
dokáže k modlitbě vzítí pohany?
Vídáme ho jak svým vozem po farnosti drandí
a fandíme mu nejen proto, že nám taky fandí.
Pravdu má, kdo říká, už nerodí se tací,
co si Lásku nepopletou s agitací.
Jenže taky pravda je a ví to troubský svět,
že narodil se a uběhlo už sedmdesát let.
Přejeme mu tímto hodně a ještě navíc maličko,
ať namalujem na dort jednou dvě nuly i s jedničkou.
Hodně síly k Vaší práci
a zdraví plné vaky
to Vám přejí Podskaláci.
A juchněte taky!

Vystoupení scholičky Minikřemílku

Dárek pro otce Františka – narozeninové kolečko

Významná osobnost v naší kapliče

Slovo sponzor je magickým slovem dnešní doby. Můžeme ho definovat jako ochotu bohatších pomoci chudobnějším nebo podpořit užitečné a společenské akce. Kdo si dnes najde sponzora, dokáže veliké věci. Jednoho takového statečného „duchovního sponzora“ má i naše kaple, a tím i celá vesnice. Je jím svatý Jan Křtitel. Dnešní vyspělá společnost chce slyšet jen příjemné zprávy, podávané stylem, který nevyžaduje příliš radikální požadavky, který neříká nepříjemné věci a pomáhá navodit žádoucí klima pohody. Život a smrt Jana Křtitele mají k tomuto přání daleko. Historické údaje a místa v Bibli dokazují věrohodnost jeho života. „*V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když v Judsku vládl Pontius Pilát a v Galileji byl tetrarchou Herodes, jeho bratr Filip byl tetrarchou na území Itureje a Trachonitidy a Lyzanias byl tetrarchou v Abiléně...*“

(Lk 3,1)

„Čtyřicet dní jsme tě neviděli, poušť byla pro tebe tak potřebná? Čekáme na tebe u Jordánu, hledali jsme tě v Jeruzalémě, nikdo o tobě neslyšel.“ Skupinka mužů obstoupila Jana Křtitele, který se vracel z odloučení v poušti. Kdyby jenom věděli, jak těžké je plnit úkol, kterému on sám ani nerozumí, který mu nedává spát a stále probouzí vědomí a svědomí jinak úplně neznámého mladého muže.

Je štíhlý, opálený, asketický výraz v obličeji mu dodává nadpřirozené charisma. „Před cestou na poušť jsi mluvil o někom, kdo má podle proroků přijít. Jsi snad ty ten Mesiáš? Slyšeli jsme, že Židé za tebou poslali kněze a levity, aby se tě ptali, kdo jsi, nic jsi nepopřel a otevřeně jim řekl: „*Já nejsem Mesiáš.*“ (Bible, J 1,19-20) I my bychom rádi věděli, jestli tvé učení je pravdivé a opírá se o prorocká slova,“ ptá se Chajjil, jeden z mužů. Jan mlčí, ještě nepřišel čas, aby vydal svědectví svého života. Vyprahlá judská poušť probouzí souzvuk růzností, kterými Jan mluví do svědomí zástupů. Každý den jich přibývá, chtějí slyšet statečného a odvážného proroka, který si dovolí kárat i samotného vládce Heroda. (Bible, Lk 3,19) Herodes se Jana Křtitele bál, byl si vědom toho, že je spravedlivý muž a svatý. Rád mu naslouchal a ochraňoval ho. Problémy začaly, když si vzal bratrovu manželku Herodiadu. Jan mu vytýkal: „*Není dovoleno, abys měl manželku svého bratra!*“ (Bible, Mk 6,18) Herodias byla plná zloby proti Janovi, ráda by ho zbavila života, ale nemohla. (Bible, Mk 6,19) Za tuto kritiku dal Herodes Jana vsadit do vězení. Když byla Herodias manželkou Herodova bratra Filipa, žila v Římě. Odešla však za Herodem do Cesareje a Řím s ní opustily i dvě dvorní dámy Frajna a Channa. Vždy a všude jí byly k službě a nyní, v novém prostředí, jsou jejími důvěřnicemi.

Jim svěřila myšlenku, jak se zbavit toho buřiče a provokatéra Jana Křtitele. Obě jsou zavázány mlčením. Vědí, že každé slovo, které by úmysl Herodiady prozradilo, by zaplatily životem. Dvorní dámy těšila důvěra, kterou u Herodiady měly.

Mramorový palác, mozaiky z barevných kamenů, hipodrom, amfiteátr, fontány a lázně nadchnou každého příchozího. A ony všeho luxusu v blízkosti Herodiady mohou užívat.

Drobné vlnky z bazénu s fontánou olizují mramorové stěny paláce. Začíná příprava veliké události. Herodes bude slavit narozeniny. Herodias se na velkolepou událost zpovzdálí připravuje. Na hostinu budou pozváni významní dvořané, plukovníci a velmoži z Galileje.

Pro všechny významné hosty bude v krásném prostředí pořádána vyhlášená a rozmařilá hostina, kde se budou stoly prohýbat pod vybranými lahůdkami a proudem poteče těžké víno a jiné lahodné nápoje. Herodias věděla, že přímou cestou nikdy Herodův souhlas s odstraněním Jana nezíská, a proto se v tento den rozhodla pro lest. Na takových hostinách bylo vždy hodně jídla a pití. Herodes tedy nebude ve střehu a bude snazší ho ovlivnit a získat na svou stranu.

Slavný den nadešel. Herodes hodoval a pil se svými dvořany a Herodias poslala svoji dceru do hodovní síně, aby hosty pobavila tancem. Dospívající Salome svou svůdnou krásou zcela uchvátila smysly stolovníků. Pro Heroda bylo velkou ctí, že dcera jeho nezákonné manželky tančí pro potěšení hostů. Byl omámený vínem, hudbou a tancem mladé dívky a smyslnost a vášeň mu zcela zatemnily rozum. Viděl jen hodovní síň, rozjařené hosty, bohatě prostřený stůl, jiskřivé víno, oslňující světla a mladou tanečnici. V této slabé chvíli se chtěl předvést a udělat něco, co by jej v očích hostů vyvýšilo. „*Požádej mě, oč chceš, a já ti to dám.*“ *Zavázal se jí přísahou: „Dám ti, co si budeš přát, až do polovice svého království.*“ (Bible, Mk 6,22,23) Jak zranitelný je mužský rozum! Salome spěchala za svou matkou s dotazem: „*Oč mám požádat?*“ *Ta odpověděla: „O hlavu Jana Křtitele!“* (Bible, Mk 6,24) Dívka nevěděla o její pomstychtivosti a zdráhala se něco takového vyslovit, ale Herodiadina odhodlanost nakonec zvítězila. Vrátila se do hodovní síně se strašnou žádostí: „*Chci, abys mi dal ihned na míse hlavu Jana Křtitele!*“ (Bible, Mk 6,25) Herodes byl vyděšen a ohromen. Bouřlivé veselí utichlo. Všude zavládlo zlověstné ticho. Při pomyšlení, že by měl připravit Jana o život, se král zhrozil. Dal však své slovo a nechtěl, aby si hosté mysleli, že je nespolehlivý a ukvapený.

Vyslovil svůj slib na jejich počest, a kdyby jen jeden z nich vyjádřil nesouhlas s jeho splněním, rád by byl proroka ušetřil. Dal jim příležitost, aby se za vězně přimluvili. Dívčina žádost je sice vyděsila, ale byli příliš otupělí na to, aby zasáhli. Za záchranu života nebeského posla se nikdo z nich nepřimluvil. Byli to příliš vysoce postavení lidé! Propadli hodování a pití natolik, že jejich smysly byly zcela zatemněny. V uších jim zněla smyslná hudba a hlava se jim točila z víru tance. Jejich svědomí však spalo. Svým mlčením vynesli rozsudek smrti nad Božím prorokem, aby ukojili pomstychtivost jedné zhýralé ženy. Herodes marně čekal, že ho někdo zproští vyřčeného slibu. Nakonec přece jen váhavě vyslovil rozkaz k popravě proroka. Krátce poté přinesli Janovu hlavu před krále a jeho hosty. Ústa, která svědomitě nabádala Heroda, aby se

odvrátil od hříchu, byla navždy umlčena. Hlas, který vyzýval lid k pokání, se již nikdy neozve. Hýření jedné noci stálo život jednoho z největších proroků světa.

Každý člověk má svěřený úkol, který neobdržel nikdo jiný. Má své poslání. Jsme součástí velkého díla. Jsme články řetězu, pojítkem mezi lidmi, nežijeme bezdůvodně. Vědomě i nevědomě můžeme sloužit dobru, být strážci pokoje a hlasateli pravdy jako náš patron a ochránce svatý Jan Křtitel.

Mgr. Marie Kubová

Druhá moravská pouť do Svaté země

Dlouhé jaro letošního roku mně umožnilo čtení nejenom každodenních částí Bible, ale i čtení objemných knih, na které není jindy moc času. Nejvíc mě zaujal cestopis DO SVATÉ ZEMĚ z roku 1911, jehož autorem je P. Emil Procházka, tehdejší kaplan u sv. Tomáše v Brně, který podrobně popisuje 2. moravskou pouť pořádanou v srpnu 1910.

1. moravská pouť do Svaté země se konala v roce 1905 a organizoval ji brixenský palestinský spolek. Tehdy vznikla myšlenka založit podobný spolek v naší vlasti. Dne 2. 4. 1909 byl tedy v Brně založen „Spolek poutníků diecézí moravských do Svaté země“, který se usnesl konat v srpnu 1910 2. lidovou pouť z Moravy do Svaté země.

Kniha má 420 stran s více než čtyřmi sty obrázků a dobových fotografií pořízených poutníky. Cesty se zúčastnilo 533 poutníků převážně z Moravy, mezi nimiž byl 33letý P. Eduard Gryc, tehdejší kaplan v Židlochovicích, který působil od roku 1922 jako děkan troubské farnosti a mnozí z nás si ho ještě pamatují.

Abecední seznam na konci knihy zahrnuje jména, povolání a bydliště všech 533 poutníků, např.:

Čoupek Matouš, rolník, Bosonohy u Brna č.105

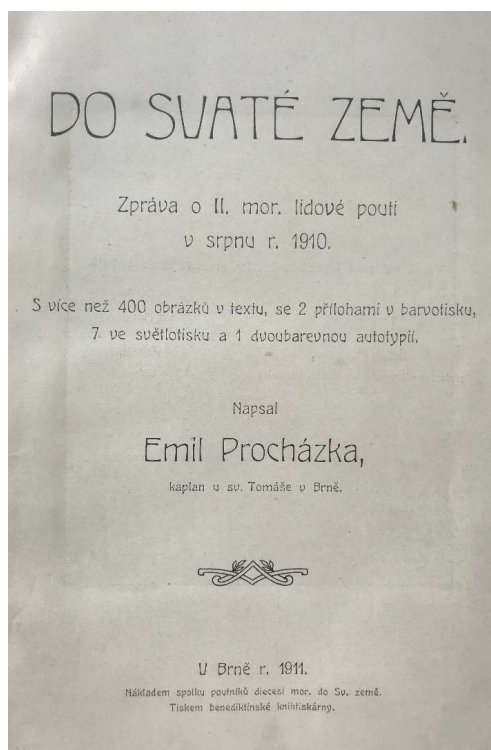
Joukalová Anna, rolnická dcera, Střelice

Závodník František, domkař, Bosonohy u Brna.....

Cesta začíná 10.srpna 1910 v Brně v kostele sv. Michala mší svatou, kterou za poutníky obětuje biskup brněnský Dr. Pavel Huyn. Následuje průvod městem k vlakovému nádraží za zpěvu písně „Bože, cos ráčil!“. Vlak s 18 vozy vyjíždí v 8 hod z Brna přes Břeclav a Vídeň do Terstu, kde začíná pětidenní plavba po moři do Jaffy. Pobyť v Jeruzalémě, návštěva Betléma a Sv. Jana v horách trvá týden a pak opět stejnou cestou zpět - 5 dnů z Jaffy na moři a 31.8. návrat do Brna.

V knize je podrobně popsána organizace všech částí pouti a úžasná sebranost celého týmu pořadatelů v čele s Msgr. Dr. Karlem Wisnarem, světícím biskupem v Olomouci, Msgr. Dr. Josefem Pospíšilem, brněnským prelátem a Msgr. Dr. Jakubem Hodrem, papežským prelátem a kanovníkem v Brně. Záštitu nad pořádáním poutě převzal brněnský biskup Dr. Pavel hrabě Huyn.

Pozoruhodná je časová přesnost, s jakou byli před 110 lety schopni zorganizovat skupinu 533 lidí na třítydenní pouti. Byli rozděleni do 5 menších skupin a každý poutník měl přiděleno své číslo, podle kterého se rozdělovali. Ubytování byli v Jeruzalémě 1. a 2. skupina v hospici Casa nova u Františkánů, 3. skupina v rakouském hospici a 4. a 5.u francouzských Assumptionistů.

Kniha zahrnuje podrobný popis každého dne třítydenního putování včetně denních bohoslužeb s obsáhlými kázáními, která se vztahují vždy k tomu místu, kudy se právě projíždí nebo které zde poutníci navštívili. V Jeruzalémě jsem sice ještě nebyla, ale díky této 110 let staré knize jsem měla pocit, že cestuji s těmito poutníky po svatých místech a zažívám vše co oni na začátku minulého století.

Věra Konečná

Modlitba s papežem

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

Říjen

E: Misijní poslání laiků v církvi

Modleme se, aby laici, zejména ženy, v síle svého křtu měli větší podíl na odpovědnosti v církevních institucích.

N: Za misie – ať je na přímluvu sv. Jana Nepomuka Neumanna s nadšením podporujeme, šíříme radost evangelia a pomáháme potřebným.

Listopad

V: Oblast umělé inteligence

Modleme se, aby pokrok v oblasti robotiky a umělé inteligence byl vždy ve službách člověka.

N: Za kostelníky, ministranty, akolyty, lektory a farní rady – ať pod ochranou sv. Jana Nepomuckého každý naplno slouží na svém místě v církvi.

Prosinec

V: Život modlitby

N: Za nenarozené, nechtěné a zneužívané děti – ať na přímluvu sv. Ludmily každého přijímáme s vděčností a úctou k Bohu za dar života.

PULS slaví třetí narozeniny

Koncem září fond PULS slaví své třetí narozeniny. Při této příležitosti bych se rád podělil o radostnou skutečnost, že již zhruba každý desátý návštěvník nedělních bohoslužeb v naší diecézi je také donátorem. Zároveň bych chtěl poděkovat za veškerou Vaši podporu. Dary donátorů v loňském roce přesáhly deset miliónů korun. Mám také radost z toho, že během koronavirové pandemie jste PULSu zachovali přízeň a že i navzdory nepříznivým okolnostem se naše velká rodina malých dárců nadále rozrůstala. Věřím, že brzo přivítáme šestitisícího donátora. Donátorství je totiž výraznou pomocí pro farnost, protože dary donátorů pomáhají snížit příspěvek (cca 40 Kč měsíčně za dospělého farníka), kterým se farnosti podílí na zajištění mezd kněží v naší diecézi. V některých farnostech dary donátorů dokonce tento podíl již zcela pokryjí.

Od letošního roku již nebude vyhlašována sbírka na účely PULSu. Využijme této příležitosti k tomu, abychom se naučili darovat i jinou formou (např. převodním příkazem, inkasem – SIPO). Nejedná se jen o změnu technickou, ale o změnu zažitých zvyklostí.

Zkusme udělat krok od „příležitostného darování na nějaký účel“ k rozhodnutí pro „pravidelný dar“. A to vyžaduje změnu našeho smýšlení. A právě k této změně smýšlení vás chci pozvat. Věřím, že se to postupně bude dařit a osvojíme si dárcovskou mentalitu, se kterou se setkáváme u křesťanů v jiných evropských zemích.

P. Pavel Kafka

Bůh v mém životě

Bůh je pro mne... naděje, že můj život má smysl. Narodila jsem se v roce 1953 do tradiční katolické rodiny a celé mládí jsem prožila v Bosonohách. Mamka s babičkou mě vodily do kostela, taťka praktikující nebyl. V té době se přihlášky do náboženství podávaly ve škole, musel na ní být podpis obou rodičů a učitelé se hodně snažili, aby ji otec nepodepsal. Takže za celou základku jsem prošla jen dva roky výukou náboženství.

Pak přišlo Jaro 1968 a tehdejší bohoslovec Karel Cikrle a spol. dal dohromady naši slavnou Partu. Tam jsme kromě zpívání při mši svaté, zábavy, sportování, čundrů a "lovení" budoucích životních partnerů také objevovali, že ... Bůh je záštita má, s ním nemusím se bát... V tomto krásném společenství jsme prožili nezapomenutelných pět šest roků. Pak jsem dokončila školu, vdala se (za jednoho z těch "lovených") a našli jsme si zaměstnání s bytem v Miroslavi. Pohltila mě práce, péče o dvě děti a stavba domu v Ostopovicích, dala jsem se postrašit silně protináboženskou atmosférou v Miroslavi a víra byla odsunuta na okraj mého zájmu. Dva roky po Sametu jsme se nastěhovali do nového v Ostopovicích, děti trochu povyrostly a já jsem cítila jakousi prázdnotu... co bude dál? Ale protože ... Bůh se stará sám...

Už když jsme jezdili na stavbu, přespávali jsme u našich v Bosonohách a moje mamka brávala Janu sebou na nedělní mši. A když jsme přestěhovali, začala jsem Janu doprovázet do kostela a postupně jsem začala prosit o posílení víry. Pak jednou v nedělní promluvě otec Parajka vyprávěl příběh o muži, který sbíral do nůše klestí. Pořád přikládal další kousky dřeva a stále ještě nůši unesl. Pak přidal malý proutek a už se nezvedl. Dodnes si pamatuji radost, která mě naplnila, když jsem po 20 letech přijala svátost smíření.

Když potom Jana odjela do Francie a začala pomýšlet na duchovní život a pak zaslechla povolání k zasvěcenému životu, přijala jsem to s myšlenkou... buď vůle Tvá. Její obrovská radost, když přijala v katedrále v Rennes z rukou arcibiskupa zasvěcení do řádu Ordo Virginum, byla i mou velkou radostí. A jsem přesvědčena, že to nebylo mou zásluhou, že jsme se společně se sestrou Věrou jakž takž dokázaly postarat několik let o maminku.

Tak se stále pokouším nalézt upřímnost a opravdovost, nezapomínat děkovat za manželství, rodinu, domov a přírodu, do níž tak ráda chodím. Snažím se bojovat se svými nedokonalostmi a pořád hledám, kde bydlíš... příteli, Pane můj...

Ilona Pešková

Martin Středa

Jezuitský páter Martin Středa se zapsal do historie města Brna tím, že povzbuzoval modlitbou obránce města v bitvě proti Švédům v roce 1645. Mezi obránce patřilo také 70 studentů z jeho koleje.

Martin Středa je pochován v kostele Nanebevzetí Panny Marie, další hrdina plukovník Jeans Louis De Souches v kostele sv. Jakuba. Proto Středova socha, slavnostně odhalena otcem biskupem Vojtěchem 15.8. 2020, hledí přímo na svatojakubský kostel.

Socha stojící na betonovém podstavci obsahuje myšlenky P. Středy, např. „Měj rád prosté věci a spokoj se s málem – zakusíš velký pokoj.“

Autor sochy – sochař Jan Šebánek

Martin Středa se narodil v Hlívici v Horním Slezsku r. 1857. Do školy chodil do nedalekého Hlohova a později do Prahy. Byla to pro něho velká změna, ale Martin dobře vychovaný nepodlehł nedobrym vlivum sveta a zachoval si čistý štít. V Praze si více všimal lidí, jejichž způsob života a chování ukazovalo více na cestu k Bohu. Při svých studiích se setkával i s řeholníky. Byl přijat do pražského Svato-Václavského domu pro chudé studující, kde strávil asi tři léta. Dobrým příkladem mu byli i otcové z Tovaryšstva Ježíšova, jejichž příkladem se často řídil. Ve 20 letech vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova. Náboženské poměry v zemi i vztahy mezi lidmi byly v té době stále velmi neuspokojivé (mnohdy to cítíme i dnes). Naděje katolíků ve vrtkavou vládu RUDOLFA II. se neuskutečňovaly tak jak by měly. V té době přišel Martin do Brna. 26.září složil jednoduché sliby a odešel do Štýrského Hradce na další studia. Po

vystudování filozofie v Hradci byl poslán do Prahy, tam vyučoval na gymnáziu a při tom sám bohosloví studoval (1615). Roku 1620 byl ve Štýrském Hradci vysvěcen na kněze. Martin byl na svoji dobu vzácně vzdělaným. Byl také doktorem filozofie a teologie, znalcem stavitelství, hospodářství a historie a také práv. Po roce 1625 odešel do Brna, kde převzal funkci rektora Jezuitské kněžské koleje. Byl již tenkrát považován za velkou duchovní kapacitu.

V roce 1629 byl jmenován rektorem pražské univerzity a asi o deset let později, tedy v roce 1638 se stal provinciálem Jezuitů. Mnoho úsilí věnoval sociální a zdravotní pomoci potřebným. Po třech letech se vrátil do Brna, kde se stal rektorem brněnského noviciátu, a i brněnské jezuitské koleje. Ovládal češtinu, němčinu i latinu. Ve městě byl po předešlé Turecké válce hlad, nemoci, musel dostavět kolej, obnovit zpusťosený jezuitský majetek, upevnit řeholní kázeň uvnitř řádu, a ještě mnoho jiného. Staral se o chudé a nemocné. Zajistil bezplatný seminář pro chudé studenty. Žil asketickým životem, stal se velkou autoritou a osobností Tovaryšstva. Netrvalo to ani dva roky a na Brno přišla nová pohroma. 4. května přitáhli Švédové k Brnu. Hlavní stan měli v kartuziánském klášteře v Králově Poli. Koncem roku 1644 začala mírová jednání o ukončení třicetileté války, a tak se Švédsko snažilo získat na poslední chvíli co nejvíce území, aby jejich pozice. V bitvě u Jankova dostala císařská vojska, jak se říká „na frak“, a Švédům v cestě na Vídeň stálo už jenom Brno.

Torstenson si vůbec si nepřipouštěl, že by v bitvě o Brno neuspěl. Obléhání začalo. Torstenson prohlásil, že Brno dobude do tří dnů a Špilberk do osmi. Obránci museli Švédy moc střežit, sotva zjistili, že někde by mohl vzniknout podkop, hned jej museli zničit. Boj se Švédy byl dlouhý a vyčerpávající. Účastníci boje hovořili o tom, že Martin Středa byl neustále viděn neustále nejen na hradbách, ale i tam, kde byly největší boje. Povzbuzoval, těšil, když bylo třeba, pečoval o raněné. Jeho slova byla, důvěřujte Bohu a v přímělu Panny Marie Svatotomské (tento obraz je dodnes vystaven v klášteře na Starém Brně, na hlavním oltáři). Obráncům Brna nezbyvalo nic jiného než s malými silami zadržet Švédy co nejdéle, než se podaří zformovat novou armádu. Dobře věděli, co je čeká, a proto se nedivme, že je ovládl strach. Z Brna ze strachu uprchl i sám velitel baron Schönkisch. Novým velitelem byl určen plukovník Radut de Souchez-Francouz, kalvinista, dříve sám sloužící ve švédské armádě. Rektor Martin Středa dával dobrý příklad klidné statečnosti. Sám dával příklad statečnosti. Říkal, aby spoléhali více na pomoc božskou, než-li na lidskou.

Švédské vojsko obklopilo celé město. I hrdinný velitel Souchez ač sám náboženství kalvínského, chodíval často večer za Středou, aby u něj hledal posilu a mnohdy i radu. Později se z něho stal katolík. Brno se nakonec ubránilo. V té době se mnoho vyprávělo o milosti Boží, které se dostávalo Martinu Středovi za švédského obležení Brna. Nekonečné a neúnavné prosby p. Martina Středy k Panně Svatotomské pomohly a zachránily tenkrát Brno.

František

Gabriel

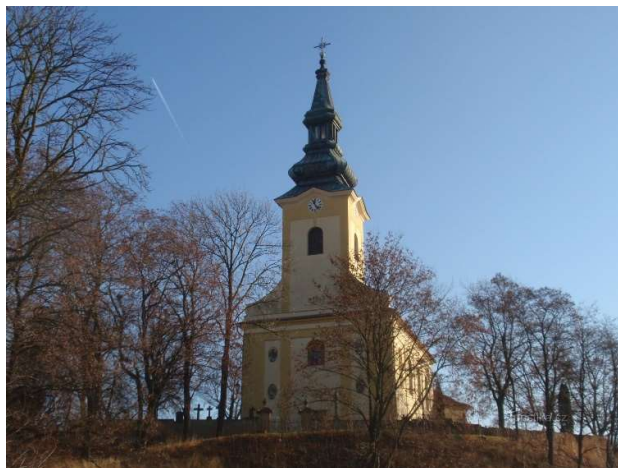

Pravidelné bohoslužby ve farnosti Troubsko

Úterý – 18:00 – Bosonohy – kaple
Středa – 18:00 – Ostopovice – kaple
Čtvrtek – 18:00 – Troubsko – kaple
Pátek – 18:00 – Troubsko – farní kostel
Neděle – 7:30 a 9:00 – Troubsko – farní kostel

Kontakty farnosti Troubsko

Římskokatolická farnost Troubsko
Úzká 30/4 664 41
Troubsko
Tel: 547 227 053 (fara naproti kaple)
web: <http://farnost.troubsko.cz/>
farář: Mons. František Koutný, mobil: 603 597 155

STATISTIKA FARNOSTI

Svatby

25.7.2020 - David Eger a Monika Coufalová

Křty

6.6.2020 – Teodor Martin Michal Kilian

20.6. - Lucie Lhotská
Ondřej Lhotský
Eduard Jiljí Zíka

28.6. - Alžběta Marie Šmídová

4.7. - Marek Pagáč

5.7. Jakub Doležal

2.8. - Tadeáš Radim Trávníček

5.9. - Tadeáš Černý
Vojtěch Pavel Kaňa
Timotej Koutný

12.9. - Klára Lucie Dokoupilová

19.9. - Izabela Nikol Strouhalová
Sofie Daleká
Emily Daleká

Pohřby

8.4. - Jana Bobčíková

18.4. - Josef Pazourek

28.4. - Vlasta Prokešová

6.7. - Stanislav Kamenický

21.8. - Marie Bučková

19.9. - Marie Bártová

